

ให้ฟังเสียงธรรมเสียงธรรม

บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพานนี้
มีมาตั้งแต่ตั้งกัลป์ กี่กัปกี่กัลป์แล้ว พระพุทธเจ้า
พระองค์ใดมาตรัสรู้ก็มาเจอเห็นสิ่งเหล่านี้แหละ
นำสิ่งเหล่านี้ทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่วมาสอนโลก สิ่ง
ที่ควรละก็ให้ละ สิ่งที่ควรบำเพ็ญให้บำเพ็ญเพื่อไป
ทางที่ดี สิ่งที่ชั่วให้ละเพื่อไม่ให้ไปทางที่ชั่ว ได้รับความ
ความทุกข์ความทรมาน ท่านสอนไว้โดยเรียบร้อย
แล้ว ไม่ผิดพลาดประการใด

ตัวผิด คือ ตัวของเราเอง มันไม่อยากฟังเสียง
ธรรมเสียงธรรม เสียงความดีงาม มันอยากฟัง
ตั้งแต่เสียงกิเลสตัณหา ซึ่งเป็นไฟเผาไหม้
ตัวเองทั้งนั้นละ ให้ฟังเสียงธรรมเสียงธรรม เสียงครู
เสียงอาจารย์

๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

ขอให้ได้แบบลูกศิษย์มีครู

ฟังเสียงธรรมชิตี ธรรมนี้
ออกมาจากพระพุทธเจ้าผู้บริสุทธิ์
ทรงบรมสุขไว้เรียบร้อยแล้ว
มาสอนโลก พระพุทธเจ้าไม่ได้
แบกกongทุกข์มาสอนโลกนะ
โลกมีความทุกข์ มหันตทุกข์
พระพุทธเจ้าทรงบรมสุขมาสอนโลก
ต่างกันอย่างนี้ละ พระองค์สอน
โลกด้วยความไม่ทุกข์ ทั้งๆ ที่โลก
ทั้งหลายทุกข์ พระพุทธเจ้าไม่ได้ทุกข์..สอนโลก

ให้เอาเยี่ยงอย่างพระพุทธเจ้ามาปฏิบัติ ไม่ได้
แบบพระพุทธเจ้าก็ขอให้ได้แบบลูกศิษย์มีครูเถอะนะ
เราเป็นพุทธบริษัท เป็นชาวพุทธๆ ขอให้เดินตาม
พระพุทธเจ้าไม่มากก็น้อย จะพากันสงบร่มเย็นนะ

๓๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๘

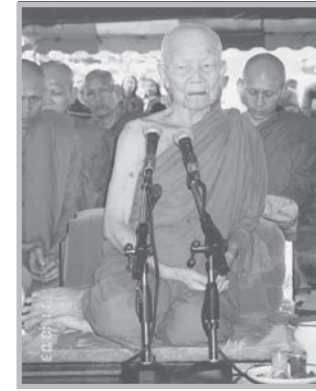
ทลวงตา

ภิตตะตั้งมูลนิธิช่วยสถานีวิทยา

ระยะนี้วิฑูกระจายออก ดูเหมือนจะทั่วประเทศไทยแล้วมั่ง ออกอย่างรวดเร็วนะ ออกทางโน้นทางนี้ ท่านเหล่านั้นเป็นผู้รับผิดชอบเองหมด เรายับผิดชอบเฉพาะบ้านตาดแห่งเดียว นอกจากนั้นท่านเหล่านั้นรับผิดชอบตัวเองๆ ทั้งหมดทุกแห่งที่ตั้งสถานีวิทยาที่ไหนรับผิดชอบเองด้วยกันทั้งนั้น เรายับผิดชอบเฉพาะบ้านตาดเท่านั้น ถ้าให้เราไปรับผิดชอบด้วย เราไม่ไหว

ตั้งแต่สถานีสานตาดนี้ก็ยังคงคิดเกี่ยวกับเรื่องปัญหาเวลาเราตายไป เพราะเวลานี้เราอยู่นี้ก็ไม่มีปัญหาอะไรทุกสิ่งทุกอย่าง เวลาเราตายแล้วจะทำยังไง เลยทำให้คิดกันจะตั้งมูลนิธิขึ้น เอาเงินมาตั้งเป็นมูลนิธิขึ้นสำหรับเอาดอกผลออกไปช่วยทางวิทยาเวลาเราตาย ถ้าเรายังมีชีวิตอยู่นี้ก็

ไม่มีปัญหาอะไร ตอนเราตายนั้นซีล่ำปากเลยต้องคิดไว้ ไม่คิดไม่ได้ อันนี้เราเป็นคนจัดการเองหมด การจับการจ่ายเงินเดือนเดือนของเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เราจัดหมด

สถานที่ปลูกสร้างให้ ที่อยู่ที่พักเราจัดการเองหมดเลย ที่นี้มาวิตกวิจารณ์ตอนเราตายไป เงินเดือนหรือค่าใช้จ่ายในสถานีวิทยาต่อๆ ไปนี้ เราตายแล้วจะทำยังไงเลยทำให้คิด จึงว่าจะตั้งเป็นมูลนิธิขึ้น มีเงินก้อนเอาไว้สำหรับจ่ายอันนี้ เวลาเราตายแล้วจะไม่ได้เดือดร้อนภายหลัง เรารวังนั้นนะ กำลังคิดอยู่

โลกร้อนเพราะไม่ฟังเสียงธรรมเสียงธรรม

พระพุทธเจ้าสอนโลกไม่มีกิเลสตัวใดแฝงเลย การสอนจึงกระเทือนไปทั่วสามแดนโลกธาตุ ยังประโยชน์ให้สำเร็จแก่ทวยเทพ เทวดา อินทร์ พรหมทั้งหลาย มนุษย์มาทั่วหน้ากัน นี่ธรรมของพระพุทธเจ้า ท่านเทศน์ ท่านเทศน์อย่างนั้นนะ

ที่นี้เรื่องความรู้ของกิเลสใครก็มี จะมาอดตี อดเด่น อดแบ่ง ไม่เกิดประโยชน์อะไร นี่ละโลก

กำลังร้อนเวลานี้ ร้อนเพราะไม่ฟังเสียงธรรม เสียงธรรม ถ้าฟังเสียงธรรมเสียงธรรมบ้างแล้ว จะเข้าใจกันทันที ไม่มีอะไรที่จะเข้าใจหรือฉลาด ยิ่งกว่ามนุษย์เรา ยิ่งมนุษย์ที่ได้เรียนมาสูงๆ ด้วยแล้ว ยิ่งจะเข้าใจได้เร็วยิ่งกว่าคนธรรมดาสามัญอยู่มากทีเดียว

แต่นี้มันไม่ยอมฟังเสียง เลยกลายเป็นวิชา หน้าด้านมาปกครองบ้านเมือง เอาความหน้าด้าน บาตรหลวง เป็นบ้ายศ บ้าลาก บ้ารำ บ้ารวย บ้าทุกอย่าง ทิฐิมานะ มันเลยอยู่ในนั้นหมด ที่นี้ปกครองคนเอาสิ่งเหล่านี้ไปปกครอง มันก็เป็นไฟเผาโลก ใครก็ร้อนกระเทือนไปทั่วแดนไทยเราแล้ว เวลานี้ ธรรมมีอยู่ควรจะนำไปปฏิบัติ หวังรำหวังรวยอะไร รวยไปหาอะไร ยศถาบรรดาศักดิ์ ไม่มีอะไรเลิศยิ่งกว่ายศของธรรม ถ้าธรรมเป็นเครื่องประดับใจแล้ว ไปที่ไหนเย็นไปหมด

จ้างไปวัด

พอพูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงในตำรา อนาถบิณฑิก เศรษฐี มีลูกชายคนหนึ่ง ลูกชายก็มีนิสัยอยู่ แต่เวลานั้นกิเลสกำลังหุ้มห่อมันอย่างมิดมิดปิดตา พ่อสำเร็จเป็นพระโสดา เป็นอริยบุคคล อนาถบิณฑิก เศรษฐีนะ ลูกชื่อนายกาละก็มีนิสัยอยู่ แต่เวลานั้น ถูกอัมพาตปิดบังหุ้มห่อไว้หมด ไปวัดไปวาไม่ยอมไปเลย พ่อก็หาอุบายจ้างไปวัด พ่อเป็นอริยบุคคล ชั้นโสดาแล้ว พยายามชักจูงลูกอยากให้ไปวัดไปวา ไปฟังธรรมฟังธรรมบ้าง ลูกไม่สนใจ พ่อต้องจ้างเอา! จ้างไปวัด ขอแต่เข้าในเขตวัดว่างั้นเถอะนะ ไปอยู่ที่ไหนก็อยู่เถอะ กลับมาก็ให้ค่าจ้างทุกวันๆ

ไปอยู่ใกล้วัด วัดก็มีเสียงธรรมละชิ ไซ้ใหม่ละ เป็นวัดพระเชตะวัน พระพุทธเจ้าด้วย เสียงธรรม กังวานอยู่นั้นทุกวี่ทุกวัน แกก็ไปอยู่ตามประสา ประสาของแก ครั้นฟังไปฟังมามันก็เข้าหูละชิทีนี้

เฉียดเข้าไปเข้าหูๆ พอฟังไปแล้วเกิดความเคารพ เลื่อมใสขึ้นมาทันทีเลย มีความติดพันในธรรม ในธรรมอย่างมาก แล้วกลับไปบ้าน พ่อได้เห็นโทษ ของตัวที่ขนาดพ่อได้จ้างมาวัด พอกลับไปก็ต้องไป เอารางวัล คือไปเอาค่าจ้างพ่อเสียก่อนแล้วจะไปไหนค่อยไป แต่วันนั้นไม่ยอมไปเลย หนีไป ทางอื่น เรียกมาเอารางวัล บอกไม่เอา ที่เอามา แล้วก็อายุพ่ออยู่แล้วว่างั้น อายุพ่อแล้ว วันนี้อย่า ให้เอาเลย นั้นเห็นไหม

เลี้ยงธรรมเพื่อประชาชน

จากนั้นมาจ้างให้อยู่ก็ไม่อยู่ ไปวัด แต่ก่อนต้องจ้างไปวัดถึงไป ที่นี้จ้างให้อยู่ไม่ให้ไปวัดไม่ได้ไม่รับ ต้องไปวัดทำเดี่ยว นี่จิตดวงนี้แหละมันพลิกบ๊ีบเท่านั้นเลยเป็นคนดิบกคนดีขึ้นมาโดยลำดับนี่ละใจ เวลาสิ่งไม่ดีทั้งหลายปกคลุมเข้าไปก็เป็นของไม่ดีไปเรื่อยๆ หมดยาค่าหมดยราคา เมื่อมีของดีคือ อรรถธรรมแทรกเข้าไปก็มีความสว่างามขึ้นมามีขึ้นมา เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการอบรม

๑๓ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

๖๐

โดย องค์หลวงตาพระมหาบัว ญาณสัมปันโน

ชาวไทยเข้าวัดฟังธรรม หลวงตาเบาใจ

เราเห็นพี่น้องชาวไทยเราเข้าวัดเข้าวา ฟังวิทยุ เรียกว่า ฟังอรรถฟังธรรม เรารู้สึกค่อยเบาใจไปด้วยนะ มันหนักใจไปด้วย อยู่ลึกๆ แต่พูดลำบาก มันหากเป็นอยู่ในจิต ประชาชนหมุนเข้าไปทางกิเลสค้นหา เท่ากับหมุนเข้าไปกองไฟไม่รู้ตัวเลยนี่ซิ ธรรมทำนุรู้นี้ ธรรมทำนุรู้ ธรรมทำนุรู้ จะเข้าฟืนเข้าไฟท่านเห็นอยู่นั้น เรามีแต่จะบินเข้าไปทำเดี่ยวๆ จึงน่าเป็นห่วงเอามาก

๓๐ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๙

๖๑

การฟังเทศน์ภาคปฏิบัติ ของโยมมารดาหลวงตา

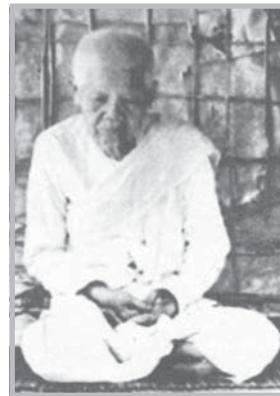

พอพูดอย่างนี้เราก็นึกย้อนถึงโยมแม่เรา โยมมารดาเราไม่รู้ภาษาอะไร ตั้งแต่หนังสือก็ไม่ได้นะโยมแม่เราไม่ได้หนังสือสักตัว คนเฒ่าคนแก่มีหนังสือที่ไหนไปเรียนพอจะรู้ เวลาเอามาบวชแล้วเราเทศน์ก็เทศน์ภาคปฏิบัติ

โยมแม่ก็เคยฟังทางภาคปริยัติมาแล้วมากต่อมาก เพราะโยมแม่ชอบบรรพชาธรรมมาแต่ไหนแต่ไร ฟังธรรมนี่ฟังมาก ทีนี้เวลาเราเอามาบวชแล้ว เราก็เทศน์ธรรมะภาคปฏิบัติ โยมแม่ไม่ค่อยรู้เรื่องราวอะไรเลย ครั้นฟังไปๆ จิตสงบได้ สงบได้ๆ ต่อไปสงบได้อย่างรวดเร็ว

เวลาภาวนาธรรมดานี้บังคับบัญชาจิตให้สงบ บางทีหนึ่งจนหลังจะหักมันก็ไม่ลง มันพืดมันเหวี่ยงกันอยู่ระหว่างอารมณ์กับใจมันไม่ยอมลงให้พอมาฟังเทศน์แล้วมันค่อยกล่อมกันลง จิตรู้อยู่นั้น ธรรมะสัมผัสสัมพันธ์ตลอดเวลาๆ จิตก็คล้อยตามๆ แล้วลง นี่โยมแม่พูดเอง

เรียกว่า แม่หลงลูก ก็คือ โยมแม่ของเราลงจริงๆ ลงโดยหลักธรรมชาติ ไม่ทราบที่เราเรียนมามากน้อยเพียงไร ทราบแต่เพียงว่าเป็นมหา

เวลาออกปฏิบัติ ความลึกตื่นหนาบางแห่งจิตใจของเราเนี่ย เราไม่เคยเล่าให้โยมแม่ฟัง ตั้งแต่การบวชไปจนกระทั่งถึงออกปฏิบัติ กลับมาเป็นอาจารย์สอนโยมแม่ เราไม่เคยเล่าเรื่องความเป็นมาของเรา

ให้โยมแม่ฟังเลย ไม่มี เป็นเหมือนคนทั่วๆ ไป ที่จะเล่าในฐานะแม่กับลูกนี้ไม่เคยมี ถ้าเข้าไปก็พูด มีแขกมีคนที่ จะเข้าไปเทศนาว่าการแล้วเข้าไปก็เทศน์ จบแล้วก็ออกมา ก็มีทำนบัญญา (หลวงปู่

ปัญญา ปัญญาวัฒน์) เป็นผู้ตามอัดเทปไว้

โยมแม่ครั้งฟังไปฟังมาจิตรวมละซี รวมเข้าๆ ต่อไปเลยฟังเทศน์ พอเริ่มเทศน์นี้จิตจ่อเท่านั้น ลงเลยๆ ไม่ต้องได้บังคับ ไม่เหมือนนั่งภาวนาลำพัง บังคับแทบเป็นแทบตายก็ไม่ได้เรื่อง บางทีมันต่อสู้เราเสียจนหนึ่งหลังจะหักก็ไม่ได้ผลอะไรเลย แต่ฟังเทศน์นี้พอหนักเข้าๆ ไม่เว้นแต่ครั้งเลยที่จิตจะลงไม่ได้ ไม่มี ทุกครั้งเทศน์ พอเริ่มเทศน์จิตเริ่มจ่อนี้ ธรรมะก็กล่อมลงไปๆ ก็แนวเลยๆ นี้โยมแม่พูดเอง

เราไปเทศน์แต่ก่อนคนไม่ค่อยมาก ถ้ามีแขกคนมา ถ้ามีฝ่ายผู้หญิงมาก เราก็ยกผลประโยชน์ให้ฝ่ายผู้หญิงเสีย ผู้ชายมาด้วยกันก็ให้ผู้ชายตามเราเข้าไป ไปฟังเทศน์ที่ศรีวิชัย ซึ่งมีผู้หญิงอยู่นั้น ทั้งฝ่ายโยมแม่ก็เป็นนักบวชอยู่นั้นด้วย แขกคนที่มาเขาไปพักที่ศรีวิชัยก็ไปเทศน์ที่นั่นๆ เอาโยมแม่ฟังเทศน์มาตลอด

ที่ได้ฟังประจำเลย ก็คือ เทศน์ให้เพาพงาฟัง อันนี้เทศน์ฟังเป็นประจำจนติด ว่าอย่างนั้นนะ ถ้าวันไหนเราไม่ได้เข้าไปเทศน์ วันนั้นเสียตายตลอดเลยว่าอย่างนั้น มันเป็นอยู่ในจิต ทั้งๆ ที่ทราบแล้วว่าเราจะไม่เข้ามา เช่น จะประชุมพระบ้าง หรือมีธุระจำเป็นไม่ได้มาในระยะนั้นบ้าง เราก็บอกล่วงหน้าเอาไว้ แม้ทราบแล้วก็ยังเสียตายอยากให้มาตลอดเวลา คือ ถ้าไม่ได้มา จิตมันดินมันตืด ภาวนาไม่ค่อยดี ถ้าไปแล้วฟังเทศน์นี้ลงทุกครั้ง ตอนทีหนักมากเข้าไปในผลประโยชน์ที่ได้มาก ก็คือ

